

வண்ணச் சேர்க்கை

(புனைகதை)

முதுமுனைவர்

இரா. இளங்குமரனார்

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் பி. தமிழகன்

வண்ணச் சோர்க்கை

(புனைகதை)

முதுமுனைவர்

இரா. இளங்குமரனார்

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் பி. தமிழகனார்

(ii)

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	வண்ணச் சோர்க்கை
ஆசிரியர்	முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார்
மொழி	: தமிழ்
தாள்	மேப்லிதோ
புத்தக அளவு	தெம்மி (1/8)
பக்கங்கள்	(vi) + 22 = 28
படிகள்	300.
விலை	உருவா 20.
உரிமை	ஆசிரியர்க்கு
கணினி அச்சம் : & அச்சாக்கமும்	தீ பிரிண்டிங் அவுசு, 6, ரேசுகோர்சு ரோடு, தீருச்சி - 23, தமிழ்நாடு, இந்தியா தொலை பேசி: 0431-2420121,
வெளியீடு & நூல் கிடைக்குமிடம்	தீருவள்ளுவர் நிலையம் 7, இராமன் தெரு, தீருநகர், மதுரை - 625 006. 94431 30603 பி. தமிழகன். 2, பிச்சையம்மாள் நகர், காசாமலை, தீருச்சி - 23. 99407 04702

வண்ணச்சேர்க்கை

துணியைத் தண்ணீரில் போட்டு எடுத்ததும், வண்ணம் நீரோடும் ஓடக் காணும் நாம், ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட, வண்ண ஓவியங்களைக் சிற்றண்ணல் வாயில், அசந்தா, எல்லோரா ஆகிய இடங்களில் காண்கிறோமே! அது வண்ணச் சேர்க்கை வளந்தானே!

மாமல்லை, யானைக் குடைவு, கதிரவக் கோயில் ஆகிய இடங்களில் கற்சிற்பங்கள் பாறைப் புடைப்பாய், தனித்ததாய் காண்கிறோமே! இவை நேரிடைக் கண்டவை. சிற்ப ஓவியக் கலை வல்லார் இருவரை முன் வைத்த காட்சிப் புனைவு இது. இதில், தேக்கடி யானைக் குடும்பக் காட்சி யான் நேரில் கண்டு களித்தது!

மான்காட்சி இலக்கியக் கொடை.

மற்றைப் புனைவு - உரையாடல் - என் வண்ணம்!

சிற்பம் ஓவியம் இசை ஈடுபாடு, என் இளந்தை தொட்டது.

யான் வரைந்த வண்ண ஓவியங்கள் என் எண்ண ஓவியமாக இருப்பதை யல்லாமல், சான்றுக்கு ஒன்றுதானும் இல்லை! சிற்பத்தை அணு அணுவாகத் துய்ப்பேன்! சான்று : மதுரைக் கோயில் வரலாறு (1960) இப்புனைவுக்கு உரியார் இருவர்! அவர் பழமையிற் புதுமையர்; ஏனெனில், தொல்காப்பியரால் சுட்டப்பட்டவர்; இன்றும் வாழ்ந்து மேம்பாடும் பெற்று வருபவர். கற்பவர் தாமே அறிந்துகொள்வர். சுட்டப்பட்ட ஊரும் சூழலும் யான் கண்டும், இருந்தும் பழகிப் பயின்றவை! அங்கே சிற்ப ஓவியக் கூடம் உண்டா? இல்லை! புனைவே! நிறைநிலை இற்றைப் 'பூம்புகார்' கண்டது. காணவாய்ப்புச் செய்த பெருமையர், முனைவர் திருநிறை கல்பனா சேக்கிழார் இணையர்; இத்தூண்டலே இப்புனைகதை எழுத மூலம்!

பேட்டை வாய்த்தலையில் உழவலன்பர், உணர்வாலும் உறவாலும் ஒன்றியவர். அவர் மகனார் திருமண வாழ்த்து; இயல்பாகச் சென்று வாழ்த்துதல் என் கடன். ஆனால் இந்நூல் வெளியீட்டுக்காம் தொகை வழங்கினார். தமிழ்த் தோய்வர், எழுத்தர், பாவலர், ஊராண்மையர் மணிவண்ணனார்! மகனாரும் மணி! இவ்,

‘வண்ணச் சேர்க்கை’

அவர் கொடையாக வெளிப்படுகின்றது.

வழக்கம்போல் பதிப்புப் பேரன்பர் முனைவர் பி. தமிழகனார், திருச்சிராப்பள்ளி அச்சுக் குடும்ப அச்சாக்கம். அனைவர்க்கும் நன்றியுடையேன்.

இன்ப அன்புடன்
கிரா. இளங்குமரன்

திருவள்ளூர் நிலையம்

7, இராமன் தெரு,

திருநகர், மதுரை - 6

உள்ளுறை

	ப.எண்
1. தேக்கடி	1
2. என் பின்னே வா	3
3. ஓவியள் ஓவியளே	5
4. எழுத்துக் கூட்டிப்படி	7
5. காலக் கணக்கு	9
6. தொய்யில் எழுதுதல்	11
7. வண்ணச் சேர்க்கை	13
8. புரிகிறதா?	16
9. இரட்டை ஒற்றை	18
10. கூட்டுறவில்லாக் கூட்டுறவு	20
11. மீளவும் வருக	22

1. தேக்கடி

மேற்குத் தொடரின் அடிவாரம்!

முல்லைக் காடு - அதன் அருமைப் பெயர் புறவடி!

புறாக்கள் கொஞ்சிக் குலவும் இயற்கைக் கொழுமையால் - முல்லை,
'புறவு' எனப்பட்டது. அடுத்து, வளமிக்க வயல் கீழ் மருதம்!

ஊர்ப்பெயர், சேற்றூர்!

குறுநில மன்னர் ஆளுகைக் குட்பட்டது.

பெருநில மன்னரும் பெறாத தமிழ் வளம் கொண்டது.

அவ்வூர்க்கு முகப்பாக அமைந்தது முகவூர்;

ஒரு குடியில் ஏழு புலமையர் தோன்றித் தமிழ் வளர்த்த
சான்றோர்களைத் தந்த பெருமையூர்! அதனால், சேற்றூர்,

“காற்றூர் சோலை காவதம் மணக்கும்

சேற்றூர் என்று போற்றூர்”

எனப்பட்டது. அக் குறுநில மன்னன்,

“ஒருகையிலே அன்னம்; ஒருகையிலே சொன்னம்

வருகையிலே சம்மான வார்த்தை! - பெருகுபுகழ்ச்

சீமானாம் எங்கள் சிவப்பிர காசதுரைக்

கோமானுக் குள்ள குணம்”

என்பது போல் பாராட்டப்பட்டான். (சொன்னம் - தங்கம்)

அவ்வூர்ப் புறவடி, பேரேறி; பலவூர்ப் பயிர்களை வளர்த்து, மாந்தர்
முதலாம் உயிர்களைக் காக்கும் தாய்மைப் பெருமையது.

புறவடிக்கு மேலே உருண்டு திரண்ட கற்கள். பாரைகள் -
குடவரைகள்! அடுத்தே சுனை நீர்ப் பொய்கை!

ஒரு சிற்பி! கதிரெழு பொழுது!

சுனை நீராடி உடைமாற்றி உளியும் சுத்தியலுமாய் வந்தான்.

அவன் தங்கல், சமைப்பு, படுக்கை எல்லாம் அடுத்துள்ள குடைவு.

கற்குடைவிலேயே அரைப்பு, இடிப்பு கற்களாலேயே அமைத்துக் கொண்டான். அடுப்பும் அப்படியே! வேண்டும் குயக்கலம் தவசம் பயறு பருப்பு வாங்குவான்! பெரிதும் கீரை வகை - இயற்கைக் கொடையாம் மா - பலா - நெல்லி - மூங்கிலரிசி! தானே விளையும் தீனை! காட்டுவாணர் வழங்கும் தேன் - கீழங்கு! அவன் உணவு!

காய்ந்த குச்சி - உடைந்த மரத்துண்டு - எரிபொருள். அதன் கரி, உளி கூர்ப்பாக்க - இயற்கைக் காற்றுத் துருத்தி குறையாமல் வழங்குதலால் பயன் கொள்வான்.

நினைத்த போது வேலை. நினைத்த போது ஓய்வு! பகல் உறங்கான்!

இடுப்புக்கும் கைக்கும் ஓய்வு தரச் சாய்வான்! இரவில் கிழியஞ்சட்டி விளக்கு. படுக்கும்போது குடைவு மூடப்படல்! அவன் பெயர் கல்லாடன்!

கல்லாடன் இளமையில் தன் பெற்றோரோடு மேல் மலை ஏறிக் கீழே இறங்கினான்!

பெரியதோர் நீர்நிலை; கண்ணில் எட்பாத் தொலைவு. பெருவட்டப் பரப்பு; ஊடே பெருங்காடு! படகில் போக்கு வரவு! போவோர் வருவோர், மான், எருமை, யானை, காட்டுப்பன்றி, முளவுமா எனப் பலப்பல காணலாம். அப்பொழுது அவன் கண்ட காட்சி ஒன்று அவனை வயப்படுத்தியது. அந்தப் புனல் கழ் காட்டுப் பகுதிக்குத் 'தேக்கடி' என்பது பெயர்.

2. என் பின்னே வா

ஒரு படகு! படகில் இருந்தவர் - நின்றவர் - எனப்பலர். படகோட்டி, அரிய காட்சி விலங்கு ஆகியவற்றைப் பல்கால் கண்டவர் ஆதலால், நிறுத்த வேண்டும் இடத்து நிறுத்தியும் மெதுவாகச் செலுத்தியும் சென்றார்.

அவர் போகும் வழியில் குண்டுக் கற்பாறைகள் போலச் சில தோன்றின. படகைச் செலுத்தாமல் நிறுத்தினார். பேசியும் நகைத்தும் ஆர்த்தும் இருந்தவர்களை, வாயில் கைவைத்துப் 'பேசாமல் அமைதி காக்கச்' சொன்னார்.

குண்டுக் கற்களாக எண்ணியவை விரைந்தும், மெதுவாகவும் நகர்ந்தன. படகு செல்லும் வழியைக் கடந்து கரையேறும் வரை அமைந்து செலுத்தினார். இது காணரிய காட்சி என்றார்.

முதலாவது ஏறியது கயந்தலையாம் குட்டியானை! அடுத்து ஏறியது பிடியாம் பெட்டை யானை; அடுத்து ஏறியது களிறாம் ஆண்யானை! குட்டி கரை ஏறினாலும், பிடியும் களிறும் நீர்சார்ந்து அகலாமல் நின்றன. நீருள் மெது மெதுவாக வந்தது ஆண்யானையின், தந்தையோ பெண் யானையின் தந்தையோ ஆகிய முதுகிழ யானை! கொம்பன் எனத் தெரிதலால் தந்தை!

பிடியும் களிறும் தம் கைகளை நீட்டித் தம் முதுகிழ யானை கையைப் பற்றி ஈர்த்தன.

மேலே முதிய யானை வந்த களிப்பில், ஆண் யானையும் பெண் யானையும் கரைமேல் கிடந்த செம்மண்ணை அள்ளித் தம் தலையில் தூவி மகிழ்ந்தன. முதுயானை முன்னே செல்ல அடுத்துக் குட்டியும் பெட்டையும் ஆணும் செல்ல - அவ் யானைக் குடும்ப வாழ்வு - சிற்பியர் வழி வந்த அவள் உள்ளத்தில், ஆறாண்டுகளாகத் தேங்கிக் கிடந்தது! கல்லாடன் தன் குடைவை அடுத்த நெடிய பாரையில் அக் காட்சிகளைப் பாறைச் சிற்பமாக வடிக்க முடிவு செய்தான். ஒன்றற்கு நான்கு யானை; முதுமை - இளமை - வளமை - கண் காது கை கால் உயரம் எல்லாம் அணுஅணுவாக எண்ணி உள்ளகத்தே ஓவியமாகத் தீட்டிக் கல்லுருவாக்கத் தொடங்கினான்.

கல்லுடைப்பதுபோல் மலையைப் பிளக்கும் செயலன்று. பொன்னணி கலப் பணிபோல் நுண்ணியது மட்டுமன்று. அதனைத் திருத்தலாம் உருக்கலாம் மாற்றலாம்! ஒரே ஒரு சில் பெயர்ந்து போனால், திங்கள் கணக்கில் செய்த வேலையும் பாழ்! பார்ப்பவர் கண்களை உருத்திக் கொண்டே இருக்கவும் தவறாது.

திட்டமிட்டு முதிய யானையைப் புடைப்புச் சிற்பமாய் வடிக்க ஆறு திங்கள் ஆயின! அப்படியே அவன் எண்ணியது இம்மியும் பிசகாது அமைந்தது கண்டு பூரித்தான். தன் பூரிப்பை அடக்கிக் கொண்டான். இன்னும் மூன்றும் இப்படியே அமைய வேண்டுமே!

முதிர்ந்து தளர்ந்த யானை அது.

எழுச்சியுடன் துள்ளி நடக்கும் இளங்கன்று, வடிக்கப் போவது! காலடி முதல் கைவரை அமைய வேண்டிய உணர்வு நிலை காண்பார் கண்ணில் பதிய வேண்டும்! ஆழ்ந்து எண்ணிக் கொண்டு, காலையில் நீராடியவுடன் குட்டியானைக் குறிப்புடன் வந்தான்.

அவன் முன் ஒரு நங்கை நின்றாள்.

புன்முறுவலுடன், “நல்ல சிற்பி! உன்கையைக் கொடு!”

“என்கை சிற்பக்கை! நோன்புக் கை! என் எண்ணப்படி சிற்பம் முடிந்ததும் நானே கைநீட்டுகிறேன்”. சரி! என் பின்னே வா!

3. ஓவியள் ஓவியளே

“இது யான் இருக்கும் குடைவு” என்பெயர் ஓவியள்!

“எப்படி, யான் தீட்டிய யானையின் அச்சுமாறாமல் தீட்டினை?”

“நீ எப்படி யானையை அச்சுருவாகத் தீட்டினை!”

“நான் தேக்கடியில் கண்ணால் கண்ட காட்சியை ஆறு ஆண்டுகளாக உள்ளத்தே தேக்கியிருந்து ஒரு சிற்பிக்கு இருக்க வேண்டிய நோன்பொடு செய்தேன்!”.

“நீ தீட்டிய சிற்பத்தை, ஒவ்வொரு நாளும் நீ ஓய்வுக்குப் போதும் போது என்னுள் முழுதுறக் கவியச் செய்து கொண்டு, அன்றன்று வரைந்தேன்! நீ சிற்பம் வடிக்கும் போது நான் பின்னே நின்று உன் வேலையை நோக்கியிருக்கிறேன், தெரியுமா?”

“நீ, நான் சிற்பம் வடிக்கும் போதும் வந்து கண்டாயா?”

“மறைந்து காணவில்லை; நேரே நின்று தான் கண்டேன்!”

“நீ திரும்பியதும் இல்லை! பார்த்ததும் இல்லை!”

உன்னிடமிருந்து நான் தெள்ளத் தெளிவாக ஒன்று கற்றுக் கொண்டேன்!

“என்ன அது!”

“தன்னை மறந்த தவறிலை!”

“என்னுள் அத்தவ இன்பம் தவழச் செய்த குருவன் நீ!”

“என் ஓவியம் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே!”

“என் சிற்பம் கண்டு, அணுப்பிசகாமல் அருமையாக அமைந்துள்ளது என்று பூரித்தேன்! உன் ஓவியம் கண்டு என் பூரிப்பு எங்கோ ஓடி ஒளிந்து விட்டது!”.

“பூரிப்பை விடாதே!”.

“உன் கலை, வன்மையில் மென்மை!”

“என் கலை, மென்மையில் வன்மை!”

“மென்மையில் மென்மை இல்லையா?”

“இல்லை! காலைச் சொல்லும் அதை!”

“சிற்றண்ணல் வாயில் பார்த்துள்ளாயா?”

“அசந்தா, எல்லோரா பார்த்துள்ளாயா?”

ஓவியத்தின் வன்மையின் வன்மையை அறிவாய்! ஆனால், உன்கலைக்கு மென்கலை தான் ஓவியம்!

“நான் அண்ணல் வாயிலோ, அசந்தாவோ எல்லோராவோ பார்க்கவில்லை! மாமல்லை பார்த்துள்ளேன்!”.

“ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட வண்ண ஓவியம் இன்றும் ‘என்னைப் பார்’ என நிற்கிறதே, நான் சொன்ன இடங்களில்”.

“அந்த வண்ணம், உன்னால் தரமுடியுமா?”

ஓவிய யானைத் தந்தத்தின் வண்ணத்தை எப்படித் தருவாய்! முதிய யானையின் வால் நரையை நீ எப்படி வடிப்பாய்! சுருங்கிய இடுங்கிய கண்ணை, முறம் போன்ற காதின நிழலைச் சிற்பத்தில் எப்படி வடிப்பாய்!

இதனால், சிற்பத்திற்கு ஓவியம் மேல் என்று நான் சொல்வதாக நினைத்தால் அது பெருந்தவறு! ஒரு கையை ஒரு கையுடன், ஒப்பிடல் கையைறிவு இல்லை!

குழலும் யாமும் ஒப்பிடற்குரியவையா? அதன் வடிவு என்ன? இதன் வடிவு என்ன? யாழ் அரிதாகிப் போகவும் குழல்பெருகி வாழவும் ஆயது ஏன்?

பார்! காவியக் கையை உன் சிற்பத்தோடும் என் ஓவியத்தோடும் ஒப்பிடலாமா?

குழந்தையை நீ வடிப்பாய்! நான் வரைவேன்!

“குழலும் யாமும் அமிழ்தும் குழைத்த மழலை” என்பதை உன்வடிப்பும் என்வரையும் தந்து விட முடியுமா! அப் பாவனையும் மழலைச் சொல்லைத் தர முடியுமா?

“ஓவியம்! நீ, ஓவியம் தான்!”

4. எழுத்துக் கூட்டிப்படி

உன் இருப்பிடம்?

“குடைவுள், குடைவு! எனக்கு மட்டுமே உரியது”.

“உணவு?”

“நீ என்ன செய்கிறாய்?”

“நானே ஆக்குவேன்! இயற்கைக் கீரை காய் கனி உண்பேன்!”

“ஆக்கிப்படைத்தால் உண்ணும் ஆணுக்கு, அது தெரிந்தால், பெண்ணுக்கு உணவாக்கிக் கொள்ளக் கற்பிக்க யாரும் வேண்டுமா?”.

“என் குடைவில் ஒருநாள், நான் ஆக்குவது, உன் குடைவில் நீ ஒருநாள், ஆக்குவது! இருவரும் உணவில் ஒன்றலாமே!”

“உணவில் மட்டும் ஒன்றலாம்; உணர்வில் ஒன்ற முடியாது!”

“கலையுணர்வில் ஒன்றித்தானே உள்ளோம்!”

“அது தற் செயல் நேர்ச்சி”.

“புரியவில்லை!”

“எனக்கு இளமை முதலே ஓவியப்பற்று. தாளில் வரைந்தேன். துணியில் வரைந்தேன். சுனையாட யான் ஒருநாள் வரும் போது, உன் சிற்பத்தையும் சிற்ப வடிப்பையும் கண்டேன். இக்குடைவில் நீ தீட்டும் கற்சிற்பத்தை ஒப்பக், கல்லில் வண்ண ஓவியம் தீட்டலாமே என எண்ணினேன்! அதனால் தான் தற்செயல் நேர்ச்சி என்றேன்”.

“உனக்கு வண்ணம் தூரிகை முதலியவை வேண்டுமே!”

“நீ இலக்கியம் படித்திருக்கிறாயா?”

“ஓரளவு படித்துள்ளேன். எனக்குப் படிக்க வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை!”

“தமிழ் எழுத்துத் தெரியுமா?”

“நன்றாகத் தெரியும்!”

“அப்படியானால், ‘உனக்கு அக்கறை இல்லை’ என்பதை அல்லாமல் மேல்படிக்க வாய்ப்பில்லை என்பது சோம்பேறி சொல்”.

“அதிர்ந்தான்!”

“இதோ இரு! ஒரு நூலைக் கொண்டு வந்தாள்!”.

“இதைப்படி! ‘மயிலாடு அரங்கின் மந்தி காண்பன காண்’ எழுத்துக் கூட்டு: ‘ம-யி-லா-டு’ அ-ர-ங்-கி-ன் ம-ந்-தி கா-ண்-ப-ன கா-ண்”.

“மேடையில் மயில் ஆடுகிறது!

மந்திகள் காண்கின்றன!”

மயிலாடுவது சிற்பமாகாதா?

மந்திகள் காண்பது காட்ட முடியாதா!

“உன்னிடம் கற்றுக் கொள்கிறேன்”.

“என்னிடமும் கற்க வேண்டாம். யாரைத் தேடியும் கற்க வேண்டாம். எழுத்துக் கூட்டி மட்டும் படிக்கப் பழகு. பிறகு நீ எனக்குச் சொல்லித் தருவாய்!”

உனக்கு மறதி மிகுதி: அதில் ஊன்றும் போது அதுவாக இரு. அதை விட்டு வேறொன்றில் ஊன்றும் போது அதுவாக மாறு. கிது கூடு விட்டுக் கூடுபாய்தல்!

சோறாக்கும் போது, உளி தட்டும் எண்ணம் உனக்கு வந்துவிட்டால், சோற்றுப்பானை என்னாம்? சோறு என்னாம்?

“உனக்கு மறதி மிகுதி என்றாயே எதனால்?”

“அதனை எண்ணிப்பார்! புலப்படும்! புலப்படவில்லை என்றால் நாளைக்குச் சொல்கிறேன்”.

“ஆமா நீ குட்டி போட எவ்வளவு நாளாகும்? யானை குட்டி போட 20 திங்கள் ஆகுமாமே!”

நகைத்துக் கொண்டு நடந்தான் கல்லாடன்.

5. காலக்கணக்கு

“யானை குட்டி போடத்தான் நெடிய காலம்; நான் கல்லில் குட்டி வார்க்க இரண்டு மாதம் என்பதே மிகுதி”.

“நீ காலக் கணக்கு, கலைக்குப் போடாதே! காலக் கணக்கு வாழ்வில் கட்டாயம் வேண்டும். ஆனால், காலம் நம்வயம் இல்லை. இன்று மழை பிடித்தால், அடையமழையானல், நிற்க முடியாமல் காற்றுத் தூக்கினால், உன் காலக் கணக்கு என்னாம்!”

“குட்டி முடியும்; வடித்து முடித்துக் கால அளவு பார்!”.

அது முன்னாகும் பின்னாகும்!

“என் கலையும் அப்படித்தான்; வண்ணம் ஆக்கிக் கொள்ள, வேண்டும் பொருள் வேண்டும்; சேர்மானம் வேண்டும். உலர்தல் சேர்தல் பயன்பாட்டு நிலைக்கு வருதல் வேண்டும். மின்னி இடித்து மழை, குடைவின் வாயிலில் கொட்டினால், பெருங்காற்றின் தூசி உள்ளே புகுந்து விட்டால்; இரைக்கு வந்த பாம்பு இடிமழைக்கு அஞ்சி உள்ளே புகுந்து விட்டால், காலக் கணக்கு சரிவருமா! நான் காலக் கணக்கு ஒவ்வொன்றிலும் பார்ப்பவன்”. ஆனால், ஓவியம் வரைய வண்ணத்தாரிகை எடுத்து விட்டேன் என்றால், என்னை மறப்பேன், உன்னைப் போல! காலம் கருதேன் உனக்கு மாறாக! எனக்கு வேண்டியது ஒன்றே ஒன்று ஓவியச் செம்மை!

“உனக்குத் தெரியாது மறதிக்காரன். என்வரை மூலமே, ஓவியச் செந்நூல் என்னும் தொடர்”

“ஓவியச் செந்நூல் என்றொரு நூலா? இப்பொழுது மறதிக்காரன் என்றது புரிந்தது!”

“வண்ணம் எப்படிச் செய்கிறாய் என்பது தானே! கேட்டேன் நீ இலக்கியம் படித்திருக்கிறாயா என்றாய், நம் உரை போக்கு மாறிவிட்டது!”

“நம் என்று என்னை ஒட்டாதே! வேறு போக்கு முடிந்ததும், எடுத்த தொடர்க்கு யார் வர வேண்டும்! வினவிய நீ தானே!

என்னை உன்னோடு ஓட்டாதே! உன் உகைம் வேறு; என் உகைம் வேறு”

“நீ எப்பொழுது நீராடப் போவாய்; பொழுது எது?”

“பொழுது புறப்பட்ட பின்!”

“நான், பொழுது புறப்படுவதற்கு நான்கு நாழிகை நேரத்திற்கு முன் நீராடி, பொழுது புறப்படுமுன் என் உணவை ஆக்கி முடித்து, பொழுது கால் வைக்க நான் ஓவியத்தில் கை வைப்பேன்!”

“ஏன் அவ்வளவு முந்தி!”

ஏன் என்பது எனக்குரியது! வினவித் தெரியப் பொழுதை வீண்படுத்தாதே!

‘என்னை நீ எதுவும் வினவில்லையே!’

“தேவை இல்லை”

“உன் கலையைக் காண்பது, அதன் நுணுக்கத்தைச் சிந்திப்பது, வண்ணக் குழம்பு, வரை தூவி ஏந்தாக வைப்பது, என்னை மறப்பது, ஓவியமாக வரைவது, வரைந்த பகுதியை நானே புதுப்பார்வையாளி போல் நேராக நின்றும் இரு பக்கங்களிலும் நின்றும் பார்ப்பது. ஏதாவது திருத்தம் வேண்டின் உடன் சீர் செய்து முடிப்பது இந்தக் கட்டமைவுகள் என்னுடையவை. இப்போது வேலை! நாளை வண்ணக் கலைவ!”.

6. தொய்யில் எழுதுதல்

குட்டியின் துள்ளலைத் தொபங்கி விட்டாய்! இனிப் படிப்படியே கீழே வருவாய்! நல்ல உத்தி. நீ தேர்ந்த சிற்பி!

“எப்படி?”

“மேலே இருந்து கீழே இறங்குவது தானே உளியின் இயல்பு!”

“கீழே இருந்து மேலே போனால் எதிரிடை மட்டுமில்லை! எளிய முயற்சியை வலியபாடு ஆக்கிக் கொள்வது”.

“சிற்ப வடிப்பின் நுணுக்கமும் அறிந்துள்ளாய்!”

“இல்லை! உன் சிற்பத்தை முதுயானைத் தொடக்கத்திலேயே கண்டது! நீ உன் வடிப்பில் ஒன்றியிருந்தாய், நான் கண்டது நீ காணவில்லை!”.

“என் ஓவியத்தைப் பற்றி ஏதாவது சொல்கிறாயா?”

“எங்கே தொபங்குகிறாய், எப்படித் தொபங்குகிறாய் - நான் காணவில்லையே”

“நீ வரைதலைக் காணவில்லை என்பது இல்லை; பிறர் காண வரைவதில்லை நான். வரையும் போது என் கோலம் வேறு; வரைந்து முடிந்ததும் என் கோலம் வேறு; ஆதலால், என் வரை கோலம் எவரும் அறியார்”.

“ஏன்?”

“முன்னமே சொன்னேன்! என் ஓவியம் தவிர்த்து என்னிடம் ஒன்றும் வினவாதே! வேண்டுமானால் உனக்குள் நீயே வினவிக் கொள்!”

இலக்கியம் படித்தால் - அதிலும் அகத்திணைக் களவு இலக்கியம் படித்தால் 'தொய்யில் எழுதுதல்' என ஒரு துறை வரும்.

தலைவன் பூ தருவான்; தழையுடை தருவான். இவை தோழி வழியவை.

வைத்து மண்போட்டு மூடற்கும் ஆயின. பச்சை, வெண்மை, மஞ்சள், சிவப்பு, வண்ணம் கண்டோம்! நீலிச் செடியின் பூ பழநாள் பயன்பாட்டில் இருந்தது. பின்னே அவரி வந்தது. அது நீலச்சாயம் தந்தது. ஓரினிப்பு - ஒரு காரம் - ஒரு சோறு - இவற்றின் சேர்மானச் செயல்களால், எத்தனை வகைப்பாடு! அது போல், வண்ணங்கள் கூட்டுச் சேர்மானங்களால் பெருக்கமுற்றன. வண்ணம் தடவலாம்! அதன் பளிச்சீடு வேண்டும்! உதிர்வின்மை வேண்டும்! இயற்கை வெப்பு, குளிர் காற்று, மழை, காலக் கழிவு - இவற்றுக்கு ஈடுதர வேண்டுமே! இதற்கு மரங்களின் கொடையாகப் பயின் (பிசின், கோந்து) வாய்த்தது. இப்பயினினும், வேம்பின் பயின் சிறந்தது. ஏனெனில், பூச்சி அரிப்புக்கு எளிதில் இடம் தராதது. அதனைத் தேடித் தேடி எடுத்துச் சேர்த்து நீரால் கரைத்துக் கூழாக்கி, ஒவ்வொரு வண்ணத்திலும் சேர்த்து இரவு, பனியிலும் காலை, இளவெயிலிலும் மாறி மாறி உலர விட்டு, மீள மீளத் துழாவிப் புட்டியில் காற்றுப் புகாமல் வைத்துப் பாதுகாத்து, வேண்டும் போது வேண்டுமளவால் எடுத்துப் பயன் கொள்ள வேண்டும்.

ஓவியத்திற்கு முற்பாடும் பெரிது; பிற்பாடும் பெரிது.

பழங்காலக்கோட்டை செம்புருக்கு நீர் விட்டுக் கட்டியதால்

“இஞ்சிகூழ் தஞ்சை”

“செம்பிட்டுச் செய்த இஞ்சி”

எனக் கோட்டை பாடு புகழ் பெற்றன. (இஞ்சுதல் - உள்ளிழுத்து இறுக்கமாதல் எ-டு : இஞ்சி)

பயினும் வண்ணமும் ஒட்டாமல் போகும் நிலையுண்டு. பயின் கோடிட்டு அதன் மேல் கரிபூசி நீர்விட்டால், பயின் உள்ள பகுதி மேல் கரி நிலலாமல் வெண்மையாகி விடும். மற்றைப் பகுதிகளில் பயின் நிற்கும். ஆதலால், பயின் நிலை வண்ண நிலைச் சேர்மானச் சீர்மையால் ஒட்டுதலும் வண்ணம் குலையாமையும் கொள்ளும் என்பதைத் தேர்ந்து பயன் கொள்ளவும் வேண்டும். நான் பயன் கொள்ளும் முறையே யன்றி, மற்றை மற்றையர் பயன் கொள்ளும் முறையோ, நான்முறையோ இசுதில்லை.

சித்த மருத்துவர் ஒரு நோய்க்கு ஒரு மருந்தா கண்டனர். அவரவர் ஆய்வுப்படி பலவகைப்பட்ட மருந்து கண்ட முறைமை போன்றது என்றாள்.

“உன் பெயர்.”

“உனக்குத் தேவையில்லை”.

நீ கல்லாடன்; நான் ஓவியள்!

மேல், பெயர் அறிந்தால் ஊர் உறவு கேட்கத் தோன்றும்!

“கலையும் கலையும் ஒன்றுதல் அல்லாமல் நம் நிலைகள் தேவை இல்லை என்பது என்குறி! அதுவே உன் நோக்கும் ஆனால், நம் உரையாடல் தொடரும். நீ உன் வேலை முடிக்கும் வரை! அதன் பின் நீ யாரோ? நான் யாரோ? ஒட்டில்லை உறவில்லை”.

“கிது நட்பா?”

“இல்லை காதல்! ஆம்! கலைக் காதல்! உலகவர் எண்ணும் காதல், நமக்குள் இன்றில்லை என்றும் இல்லை’.

“நான் என் சிற்ப வேலை முடிக்குமுன் போய் விட்டால்”

“போகமாட்டாய்...”

“உன் ஒருமை நோக்கு உன்னைப் போக விடாது!”

உன் உயிரும் முடிக்குமுன் போகாது!

நீயும் முடிப்பாய்! நானும் முடிப்பேன்! அன்று உன் கைதரா நோன்பு முடிந்து விடுமல்லவா!

8. புரிகிறதா

சிற்பி வேலையைத் தொடர்ந்தான். ஒரு வாரத்தில் குட்டியின் முகம் முடிந்தது; முன்னங்கால் தீட்ட எண்ணினான்! கால் துள்ளல் தூக்கு ஒருகால்; ஊன்றல் ஒருகால் என எண்ணினான்.

“கல்லாடன் வா! ஒரு கீழமையுள் உன் வேலை கண்டேன். என் வேலை காண்!”.

“வந்தான்; நின்றான்; நிமிர்ந்தான்! குனிந்தான்! பக்கம் பக்கம் பக்கம் போனாள். அவன் எண்ணியிருந்த வண்ணம், வண்ணம் ஓவியத்தில் யானைக் கயந்தலை துள்ளல்கால், முதுகு பின்னங்கால், நெளிவு வளைவு முடித்திருந்தாள்”.

“என்ன உனக்கு முந்தி விட்டேனா?”

“பொறாமை போட்டி இல்லை! உன்னைப் பின்பற்றுவேன்!”

“முடியாது”.

நீ கண்ட காட்சி உன்னது. யான் கண்டது சிற்பத்தை! உன் உயிர்க்காட்சி, பிடியைத் தொடங்கி விட்டால், “அது எனக்குத் தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கும்”. அதுவரை, என் வேலை வண்ணவகை சேர்த்தல், உன் சிற்பம் காணல்!

“ஏன், உடலுக்கு முடியவில்லையா?”

“நீ நீராடப் போகும் போது நான் வரைந்து கொண்டிருப்பேனே!”

“இன்று முன்னமே உன்னைப்போல் நீராடப் போனேன்!”

“நீ அதற்கு முன்னே போனாலும் என்னைக் காணாய்! என்னிடத் தினை எவரும் அறியார். நீ அந்த முயற்சியை எடுத்தால், என் ஓவிய வரைவைக் கெடுத்தாய்!”

“உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படார்”

“எனக்கோர் ஐயம்!”

“உன்னுள் வைத்துக் கொள்! வினவி விடை காண முயலாதே! கீது. ஓவிய மென்மை! கல்லையும் உடைக்கும் வன்மை, தேவைப்பட்டால்!”

“எழுந்து போ! எப்பொழுது பிடியை, வடிக்கப் போகிறாய் எனத் தொடங்காமல் காத்திருக்கிறேன். ஓவியத்தை உன் வண்ண ஓவியம் காணக் கன்றை முடித்து, பிடியைத் தொடர்வேன்”.

“எண்ண விரைவால் அடித்து, அடித்தவற்றைப் பாழாக்கி விடாதே!”

“என் ஓவியத்தினைத் திருத்தலாம். மாற்றலாம்! உன் சிற்பம், அவ்வகைக்கு வாராது”.

“எனக்கு ஓய்வு மிகுதி; நீ உணவாக்க வேண்டா; யான் தொடர்ந்து உனக்கும் உணவாக்கி விடுவேன்”.

“நானே வந்தால் அன்றி நீ என் குடைவுக்கு வரவோ, அழைக்கவோ செய்யாதே!”.

“அப்படியே உனக்குரிய உணவை உன் முன் இங்கே வைப்பதை அல்லாமல், உன் குடைவில் வந்து வைக்க மாட்டேன்”.

“ஏன் இந்த மாற்றம்”.

“நீ உனக்குள் கேட்க வேண்டும் வினா!”

“நீராட முன்னே எப்பொழுது வர எண்ணினையோ, அப்பொழுதே உன்கரவான தேடுதல் வெளிப்பட்டுவிட்டது”.

“தலை தாழ்ந்தான் கல்லாடன்!”

“தலை தாழாதே! நிமிர்;

கலைக்குரிய இயல்புகளுள் ஒன்று”, “நிலைப்படா உணர்வு!” கலையில் நிலைப்படும்! அதற்கு மடைமாற்றாக அக்கலைப் பணி விட்டதும், ஈடு செய்ய உணர்வு ஓங்கி விடும்! அப்படி ஓங்க விட்டால், கலையும் பாழாம்! வாழ்வும் பாழாம்!

“புரிகிறதா?”

“புரிகிறது!”

“வழக்கத்தை மாற்றாது நட!”

அவன் சிந்தித்தான்! அவள் நடந்தாள்.

9. இரட்டை ஒற்றை

“அவள் ஓவியத்திறத்துடன், வாழ்வியல் வளமும் தேர்ந்தவள்! கலையியலுக்கும் வாழ்வியலுக்கும் நல்வழிகாட்டி” என உள்ளூள் உணர்ந்தான்!

“இத்தீட்டத்தை இருபாலும் கொள்ள எண்ணியே, வலிந்து முன்னே நீராடச் சென்றதன் பயன்மிக்க விளைவு” எனக் களிப்புற்றான்.

உளி விளையாடியது! களியாடிய நடையில் கயந்தலை நடையுற்றது கல்லில்!

“ஓவியள் வந்தாள்! சற்று உற்றுக் கண்டாள்! கல்லைக் கனியாக்க வல்லான் மட்டுமல்லன்! கவிபாடச் செய்ய வல்லானும் நீ என்றாள்”.

“உன் ஓவியப் பொலிவைத் தர முடியவில்லையே!”

“ஆம்! தர முடியாது. நான் ஓவியத்தில் தர முடியாத இசையை நீ தந்து விட்டாய்!”.

“ஒப்பிலாத் தேர்ச்சி உனக்கு!”

“கல்லை இசை பாட வைத்தது தேர்ச்சியா, இசைப்பது கண்டது தேர்ச்சியா?”

“வடிக்கும் கல் வெடிவு, குழிவு, மாப்பதம் உண்டா எனத் தட்டிப் பார்த்தே சிலை வடிப்பேன். தட்டிய தட்டிய இடங்களில் வெவ்வேறு ஒலி வரக் கேட்டேன். இத்துள்ளல் கயந்தலைச் சிற்பத்தில் ஏழிசை அமைத்து விடலாம் எனத் துணிந்தேன். அவ்வாறே அமைந்தும் விட்டது. நீ எப்படிக்கண்டாய்”.

“நீ கல்லைத் தட்டித் தட்டிப் பார்க்கும் போதே!”

“சொல்ல வில்லையே!”

“சொல்லி விட்டால் உன் வீறும் வெற்றிக் களிப்பும் நகரத் தொபங்கிவிடும்! உன் வடிப்பு பாராட்டப்படும் போது ஏற்படும் இன்பம், அடுத்த வடிப்புக்கு அரிய தூண்டல்!”.

பிடியை வடிக்க எண்ணினான்.

முதுயானைப் பாரைப்பகுதி உயரம்.

அடுத்துத் தணிவு - கன்றுக்கு ஏற்றது.

பிடிக்குக், கன்றினும் உயரம் வேண்டும்; களிற்றினும் தாழ்வம் வேண்டும்.

சற்றே இடைவெளி வேண்டும்; ஏனெனில், கன்று துள்ளுநடையில் செல்வது!

எண்ணிக் கொண்டு இடம் தேர்ந்தான்.

ஒரு தடை!

பிட்யும் களிறும் இணைந்து நடையிட வேண்டும். களிப்பில் கைதூக்கி வர வேண்டும்! முதுகில், தலையில் செம்மண் வேண்டும்!

அவன் கண்ட பாரையின் மேல் பகுதி செம்போர் நிறம்! கீழ்ப்பகுதி செறிந்த கருமை நிறம்!

பிடியை இடப்பால் அமைக்க - களிற்றை வலப்பால் அமைக்க - பொருந்தி நடையிட - ஒன்றனுள் ஒன்று தோன்றவும் ஓங்கவும் தக்கது என முடிவெடுத்துக் கரிக் கோடிட்டான்!

ஓவியஞ்சூள் கல்லாடன் தீட்டம் புரிந்து விட்டது.

வண்ணக் கலவை மிக வேண்டும். அவற்றைச் சேர்க்க - குழைக்க - பதனாக்க - நாள் வேண்டும்; மிகத் தாராளமாகக் காலம் செலவிடலாம் எனத் தான் கண்ட காட்சி ஒன்றை ஓவியமாக்க எண்ணினான்!

அதற்குரிய இடம், இரட்டை யானைகள் ஒற்றை யானையுள் ஒடுங்கியதால் பாரையில் இட வாய்ப்பு ஏற்பட்டது போல், குடைவிலும் இடவாய்ப்பு இருப்பதை எண்ணி மகிழ்ந்தவளாய், தீட்ட முடிவெடுத்தாள். களிறும் பிட்யும் முடியாமல், அடுத்த ஓவியத்தில் படிதல் "ஆற்றில் ஒருகால்; சேற்றில் ஒருகால்" என்றாகும் எனத் தள்ளி வைத்தான்.

10. கூட்டுறவில்லாக் கூட்டுறவு

களிற்றை உயர்த்திய துதிக்கைக தொடங்கி வடித்து, தலை பிடர் முதுகு வடித்து, அதன் கீழே ஈரடி தாழ்த்திப் பிடியின் துதிக்கைக தொடங்கித் தலை பிடர் முதுகு வடித்தும் பிடியை முமுதுற அமைத்தான். களிறு பின்னங்கால் வால் வெளிப்படத்தக்க வகையில் எட்டுக் கால்கள் புலப்பட முடிக்க நான்கு திங்களுக்கு மேலாயின. பாரையில் வடித்த புடைச் சிற்பமாக இருந்ததால் ஒரு பக்கம் வடித்தால் போதும். அதிலும் களிறும் பிடியும் இணையாய் நடையிட அமைந்ததால் களிற்றின் ஊடுபகுதிகள் வேண்டாதவை ஆயன. தனித்தனியே வடிப்பதனினும் முன்னாக முடிய வாய்ப்பாயிற்று. இதே வாய்ப்பு ஓவியளுக்கும் ஆயிற்று. விரைந்து முடித்தாள். அவள் கண்ட காட்சி, “என்னை வரை, என்னை வரை” என்றது; கதிரெழுந்து கப்பிய வெயில்;

கவின்மிக்கதோர் கலைமான் (ஆண்மான்)

அதன நிழலில் படுத்திருக்கும் பிணை மான் (பெண்மான்)

வண்ணங்கள் சேர்க்கச் சென்ற பகுதியில், பதிந்த காட்சி;
ஓவியமாகப் பதிந்த மாட்சி;

“இக்காட்சி கண்டாயா?”

“காணாமல் இப்படிப் பதிவாகுமா?”

“அழகுக்கு அழகு இது!”

“நம் சிற்ப ஓவிய வேலைகள் முடிந்தன.”

“நான் பாவலன் என்பதை அறியாமல், களிற்றுக் குடும்பத்தைத் தீட்டிய நீ. “ஒருகட்டமிட்டு இந்த நான்கு வரியைத் தீட்டு” என்றாள்.

பாடலைத் தந்தாள்.

முதுகொம்பன் முன்செல்ல முழுக்குழவி பின்செல்ல
பொதுவறியாப் பேரின்பம் பொலிகளிறும் பூம்பிடியும்
வெதுவெதுக்கும் செம்மண்ணை விழைந்தள்ளி மேல்தூவிப்
புது விருந்தாய்ப் போடுகின்ற புகழ்க்கூரிய மாட்சியிதே!

கல்லாடன் எழுதி முடித்தான்;

ஓவியள் குடைவுக்கு வந்தான்;

வெப்பத்தைத் தான்தாங்கி, வேட்கைமிகு தன்பிணையைத்
தட்பத்தில் வைக்கின்ற, தனியிணைகள் தாம் இவையே!

“நல்ல திட்டம்!”

“என்ன நல்ல திட்டம்”

“நால்வர் குடும்பத்துக்கு நாலடி;

இருவர் குடும்பத்திற்கு ஈரடி!”

நாலடி - ஈரடியாதல் - சுவடுகண்டு இரங்கல் என்னும்
அகத்துறை

கல்லாடன் கை நீட்டினான்.

ஓவியள் கை பிணைத்தாள்;

“நம் நாட்டைப் போலக், கூட்டுறவில்லாக் கூட்டுறவு”

அடையாளம்; இது என்றாள்!

“நாம் இருவரும் சுனைக்குப் போகலாம்!”

சேர்ந்தே நீராடலாம் - பிரியப்போகும் இவ்வொருமுறை
மட்டும்;

“நம் அடையாளம் சொல்லிக் கொள்வோமா?”

“தக்க முடிபே இது.”

“நான் திருநங்கை!” “நான் திருநம்பி!” நம் கலை விரைவில் என்ன
ஆகும் என்பதை நாடறியும்! நாமறியோம்!.

11. மீளவும் வருக

வேலியிட்டது அரசின் அருங்காட்சித்துறை. எழில் மிக்க காட்டை அழித்தது! சோலை - சாலை ஆயது. சுனை முண்டது! இப்பக்கமும் அப்பக்கமும் விளம்பரப் பலகை சாலையில் வைக்கப்பட்டது;

கவின்மிஞ் கற்சிற்பங்கள்;

கண்ணைக் கவரும் ஓவியங்கள்;

கட்டணம் பத்து உருவா மட்டுமே

காணத்தவறாதீர்!

செருப்புப் போடும் குடைநிழல்

காட்சிக் கூடக் கட்டணம்

கட்டணம் உருவா பத்து .

உருவா ஐந்து

வண்டி நிறுத்தும் வட்டம்

கட்டணம் உருவா இருபது.

எழுதாக் குறிப்பு:

“கல்லும் முள்ளும் காலுக்கு மெத்தை” என இன்புறலாம்.

வந்ததற்கு நன்றி! மீளவும் வருக!

வாழிய கலைவளம்!

